

ตำนาน
ผีหรง
บุ๋นเคี้ยว
กระโหลก

观鹤笔记 4

ท้าวเตง 她与灯 เจียน
พริกหอม แป๊ะ

แนะนำตัวละคร

- * หยางห้วน นักวิจัยประวัติศาสตร์สาวที่ย้อนเวลามาอยู่ในสมัยราชวงศ์หมิง หลงใหลชีวิตประวัติของเติ้งอิงเจี๋ยวฉลาด จริงจัง รักความยุติธรรม
- * เติ้งอิง นายช่างผู้ก่อสร้างตำหนักแห่งกรมโยธา ต้องแบกรับความผิดแทนบิดา รูปโฉมหล่อเหลา ท่วงท่าสง่างาม ชอบเสียสละ
- * ไป่ฮ้วน ราชเลขาธิการสภาขุนนาง อาจารย์ของเติ้งอิงกับหยางหลุน เป็นคนเข้มงวด ยึดมั่นในความถูกต้องเที่ยงธรรม
- * ไป่อี้หยาง เสนาบดีกรมอาญา บุตรชายของไป่ฮ้วน รังเกียจคนที่ มีนิสัยโง่เงา ใจร้อน เด็ดขาด
- * องค์ชายอี้เจี๋ย พระโอรสของฮ่องเต้เงินหนึ่งกับเจียงเสียนเพย ร่างกายไม่แข็งแรง ได้รับการสนับสนุนจากสำนักกิจการฝ่ายใน

13

เงาต้นซังมนเนินเก้อ

"ห้วนห้วน ลูกขึ้น" เต็งอิงแทบจะโผล่งออกมา

หยางห้วนเงยหน้าขึ้นมองเต็งอิง "ตัวท่านเองไม่พูด ข้าพูดท่านก็ไม่อนุญาต ท่านจะเอาอย่างไร จะเก็บไว้ในใจอย่างทึมที่คนเดียวหรือ ท่านไม่เห็นอาจารย์ปวดใจเพราะท่านอยู่หรือ"

"ข้า..."

เต็งอิงยืนอยู่ข้างหลังหยางห้วน มือไม้อ่อนทำอะไรไม่ถูก หยางห้วนยื่นมือไปดึงชายเสื้อเขา "ท่านมานี่"

ไปส่วนก็ยกมือมาทางเขา "เข้ามาเถิด"

เต็งอิงรีบจับมือไปส่วนไว้ ปลายคางสั้นน้อยๆ

เขาถูกจับไล่ออกมานานมากแล้ว หมึกในท้องหนังสือ กลิ่นหอมในห้องพิณ บทกวีที่เขียนระหว่างการชุมนุมก็ เขาล้วนไม่อาจสัมผัสแตะต้องได้อีก

เขาไม่เคยแค่นึกใคร ปฏิบัติตามข้อห้ามทุกอย่างที่เกิดจากความแตกต่างทางฐานะมาโดยตลอด อยู่ห่างจากโลกทางวัตถุของปัญญาชน และเข้มงวดกับอาหารเสื้อผ้าที่อยู่อาศัยของตน แม้ว่าเหล่าชนชั้นที่ในสำนักงานกิจการฝ่ายในจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบาย มีเสื้อผ้างามหรู มีอาหารการกินชั้นดี รับประทานบุญธรรมในแวดวงขุนนางจำนวนมาก ความสูงศักดิ์ ความต่ำต้อยกลับหวั่นไหวกัน ลบหลู่ความรู้การศึกษามานานแล้ว เขาก็ยังคงรักษาขอบเขตของการเป็นป่าว ใช้ความอ่อนน้อมถ่อมตนของตน เชิดชูเกียรติภูมิที่หล่อหลอมอันตรายของหยางหลุนและคนอื่นๆ ในรัชศกเจินเหิง หลายปีมานี้เขาไม่เคยคิดว่าคนเหล่านี้จะยอมรับเขากลับเข้ามาอีกครั้ง

เขายังไม่เคยคิดว่าวันนี้ที่เขาตั้งใจพาหยางห้วนมาพบไปส่วนสุดท้ายกลับเป็นหยางห้วนที่พาเขามาอยู่เบื้องหน้าไปส่วน

"ท่านอาจารย์ไป เขาพูดจาไม่เป็น ให้ข้าพูดแทนเขาได้หรือไม่"

ไปส่วนพยักหน้า

"ขอบคุณท่าน" นางกล่าวจบก็หันหน้าไปบอก "เด็งเสี่ยวอิง ท่านเข้ามาคุกเข่าให้ดี"

เด็งอิงเชื่อฟังคำพูดของหยางห้วน คุกเข่าลงเงียบๆ

หยางห้วนเหยียดกายขึ้นตรง มองตรงไปที่ไปส่วน "ท่านอาจารย์ไป เขาเป็นเด็งผู้หลังในตอนนั้นมาโดยตลอด และเขาเพียงต้องการเป็นเด็งผู้หลังในตอนนั้นเท่านั้น ความจริงแล้วข้าสามารถช่วยเขาให้กลายเป็นคนที่มีสุขมากขึ้นสักหน่อยได้ แต่ข้าไม่สามารถช่วยหาตัวตนดั้งเดิมของเขากลับมาได้ ไม่มีบุตรชายไม่มีบุตรสาวไม่มีทายาท นี่ไม่นับเป็นความทุกข์อันยิ่งใหญ่ แต่ไม่มีบิดาไม่มีสหายไม่มีอาจารย์ผู้มีพระคุณ นี่ถึงจะเป็น

ความเจ็บปวดร้าวร้าวของเขา เพียงแต่เขาพูดไม่ได้ เขากลัวว่าถ้าพูดออกไป จะทำลายเกียรติยศศักดิ์ศรีของท่านและชื่อเสียงของท่านที่ท่านอาจารย์ไป เขาปิดปากตนเองมาหลายปีเพียงนี้ กลายเป็นคนที่มึนตึ๋นไปแล้ว ท่าน เป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นก่อนจะได้หรือไม่เจ้าคะ"

ไปฮ่วนฟังคำพูดเหล่านี้ก็มองไปที่เต็งอิงอย่างเงียบๆ

เต็งอิงคุกเข่าก้มหน้า ใช้ตรวนบนร่างเลื่อนมากองอยู่ข้างเขา เสื้อผ้า สีเทาเผยให้เห็นโครงร่างของบุรุษหนุ่มแน่นแข็งแกร่ง หลายปีที่ผ่านมา เขาบาดเจ็บล้มป่วยไม่หยุด มีเพียงหยางห้วนคนเดียวที่คอยดูแลเขา หากเปลี่ยนเป็นหยางหลุน เบื้องบนเบื้องล่างรู้ข่าวย่อมมีคนส่งยามาให้ มีคนห่วงใยมากมาย แต่เขากลับต้องใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังในห้องพักที่ เยียบเย็นข้างคาน้ำป้องกันวัง แทบไม่มีใครใส่ใจดูแล

ไปฮ่วนคิดดูแล้ว ลำคอกก็บีบรัดจนเจ็บปวด เขายื่นมือสัมผัสเทาออกมา คิดจะลูบศีรษะของศิษย์คนนี้ แต่สนใจที่อีกฝ่ายคุกเข่าอยู่ห่างออกไป มือจึงเอื้อมไปไม่ถึง

"เต็งอิง"

"หืม?"

"ศีรษะของท่าน"

ครานี้เต็งอิงจึงได้ก้มศีรษะค้อมกายไปข้างหน้า

ยามที่มีมือของไปฮ่วนแตะถูกศีรษะของเต็งอิง ร่างของคนทั้งสองก็ สั่นสะท้านเล็กน้อย

เต็งอิงยังคงไม่ส่งเสียง ไปฮ่วนกลับเอ่ยปากเสียงแหบแห้ง "ผู้หลัง ได้รับผลความลำบากแล้ว..."

หยางห้วนได้ยินคำพูดนี้ ในที่สุดหัวไหล่ก็ผ่อนคลายลง

นางไม่ได้พูดอะไรอีก ยกขากระโปรงลุกขึ้นมา กลับไปนั่งกอดเข้า
อยู่ที่มุมห้อง เอามือเท้าคางฟังไปส่วนกับเตียงถึงสนทนากัน

ในห้องคุมขังของคุณสำนัก ไปส่วนถามเตียงอิงว่าสองปีมานี้สุขภาพ
ร่างกายเป็นอย่างไร กินยาอะไรมาบ้าง หาหมอท่านใดบ้าง ช่วงเปลี่ยนฤดู
บำรุงรักษาร่างกายอย่างไร เตียงกำมือทั้งสองแน่น นั่งอยู่เบื้องหน้าไปส่วน
ตอบคำอย่างโอนอ่อนผ่อนตาม ไปส่วนถามเขามากกว่ากำลังอ่านหนังสือ
อะไรได้รวดเร็วทันเขียนบทความหรือไม่ ถ้ามีก็เอามาให้เขาดูในห้องคุมขังได้

หยางห้วนจดจำบทสนทนาของคนทั้งสองไว้ในใจเงียบๆ ร่างกายก็
ค่อยๆ อ่อนล้า สุดท้ายก็นอนลงบนผ้าห่มผล็อยหลับไป

"หาอะไรไปหนุนคอให้นางหน่อย"

ไปส่วนมองไปทางหยางห้วนที่หลับไปแล้ว กล่าวยิ้มๆ "นางนอน
ไม่ถูกท่า ตื่นขึ้นมาจะปวดคอ"

"ขอรับ ข้าจะม้วนหมอนหนุนให้นาง"

เตียงอิงพูดพลางก็ลงรวบเสื้อหูก้านบนพื้นและมัดเป็นหมอน ลุกขึ้น
เดินไปถึงข้างกายหยางห้วน ยื่นมือไปยกร่างกายส่วนบนของนางขึ้นมา

หยางห้วนสะดุ้งสละสลือ นางยกคอขึ้นมาบนพื้มพำ "เตียงอิง ท่าน
อย่าแกล้งข้า..."

เตียงอิงหุ้แดง "ห้วนห้วน ข้าไม่ได้แกล้งเจ้า"

"ท่าน...ลูบคอข้า..."

"ข้าไม่ได้ลูบ..."

เตียงอิงพูดพลางมองไปทางไปส่วนอย่างชัดเจน แต่กลับได้ยินไปส่วน
ถามว่า "หยกประดับรูปดอกฝูหยงที่จางจันซุนมอบให้เจ้าชั้นนั้น เจ้าให้นาง
แล้วหรือยัง"

ตั้งอิงหันไปมองหยางห้วนแล้วส่ายหน้าเงิบๆ

"ไม่ได้ให้หรือ...ก็ตีเช่นกัน ข้าดูแล้วนางไม่เหมือนสตรีทั่วไป"

ตั้งอิงวางหยางห้วนลงเบาๆ เอาผ้าห่มคลุมร่างให้นางแล้วหันกาย
ไปกล่าวกับไป๋ฮ้วน "ท่านอาจารย์ บางทีนางอาจช่วยปัญหานานที่อยู่ข้างนอก
เหล่านั้นได้"

"เจ้าเชื่อนางหรือไม่"

ตั้งอิงก้มหน้าลงมองใบหน้านายมหลับใหลของหยางห้วนแล้ว
พยักหน้าน้อยๆ

หยางห้วนถูกความโคลงเคลงของรถม้าทำให้ตกใจตื่น ตอนลืมตา
ขึ้นมาตั้งอิงไม่ได้อยู่บนรถนางรีบลุกขึ้นนั่ง เอื้อมมือไปเลิกม่านรถม้าขึ้น

ในเมืองเต็มไปด้วยควันจากการหุงหาอาหาร บ้านเรือนแต่ละหลัง
จุดโคมไฟสว่างไสว

หยางห้วนขี้ตา ถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า "มีดคำเพียงนี้แล้ว"

ถานเหวินเต๋อที่ขี่รถม้าอยู่ถามว่า "สุหยิน ท่านไม่ได้หลับตานอนดี ๆ
มาทั้งวันแล้ว"

หยางห้วนจ้องมองอยู่ครู่หนึ่งจึงได้สติกลับคืนมา "ท่านเรียกข้าว่าอะไร"

"อะไรหรือ"

"เมื่อครู่ท่านเรียกข้าว่าอะไร"

"ฮะ...สุหยิน"

ถานเหวินเต๋อหันหน้ามามองหยางห้วนคราหนึ่ง เข้าใจว่านางได้ยิน
คำเรียกขานเช่นนี้แล้วจะไม่พอใจจึงรีบกล่าวขึ้น

"หรือไม่ข้าเปลี่ยนกลับมาเรียกเหมือนเดิมดีกว่า"

"ไม่ต้องเปลี่ยน" หยางหวันขยับมานั่งตรงหน้ามารดม่า "เรียก
สุหยินตียิ่ง ฟังดูแล้วเหมือนข้ามีเงินมาก"

"มีเงินมาก..." ถานเหวินเต๋อตตามไม่ทันความคิดของหยางหวัน เขา
เกาศีระชะแล้วเปลี่ยนเรื่องไปถามว่า "จริงด้วย ท้องฟ้ามืดแล้ว วันนี้
ท่านจะกลับวังหรือไม่"

"กลับ ท่านเร็วหน่อย ประตูดงหว่าใกล้จะปิดแล้ว"

"ได้ ท่านนั่งให้ดี"

หยางหวันเกาะผนังรดม่าแล้วเอ่ยถาม "ผู้บัญชาการของพวกท่านเล่า
วันนี้เขาไม่กลับเข้าวังหรือไม่"

"อ้อ" ถานเหวินเต๋อตอบ "ปัญญาชนหลายคนที่จับตัวมาวันนี้ไม่ใช่
เอาตัวมาอยู่ที่ทำการด้านนอกแล้วหรือ ต้องบอกก่อนถึงจะปล่อยตัวได้
ปล่อยตัวแล้วยังต้องเขียนหนังสือแจ้งกลับไปให้กองเงินผู้เหนือทราบ
รจัดการเรื่องเหล่านี้เสร็จก็เลยเวลาเข้าวังแล้ว"

หยางหวันพยักหน้า "หลังจากคนเหล่านี้ถูกบอกไปแล้ว"

ถานเหวินเต๋อบอกว่า "ปัญญาชนที่พักอยู่ด้านหลังหอกลองเหล่านี้นั้น
ต่างรอรับตัวอยู่ด้านนอกที่ทำการสำนักบูรพา ให้พวกเขาปรับตัวไปก็แล้วกัน"

"แล้วมีหมอไปดูแลหรือไม่"

"ที่หอกลองมีนักพรตจุดธูปมากมายเพียงนั้น ท่านอย่าไปสนใจ
พวกเขา ไม่รู้ดีชั่วถึงเพียงนั้น ตายไปก็สมควรแล้ว"

หยางหวันยิ้มๆ "ท่านพูดจาตรงไปตรงมาดี"

"หรือมิใช่เล่า"

หยางหวันยิ้มพลางบอกว่า "ประเดี๋ยวท่านไปที่ร้านชิงปอก่วนบอกกับ
หลงจิวว่าให้เอาเงินจำนวนหนึ่งไปที่ด้านหลังหอกลองแล้วมอบให้ปัญญาชน

เหล่านั้น เรื่องอื่นบอกเขาว่าไม่ต้องพูดถึง ให้บอกเพียงเป็นตัวเขาเอง ที่ส่งสารปัญญาชนเหล่านั้น"

ถานเหวินเต๋อหันมาเอ่ยว่า "สุหยิน ท่านกับท่านผู้บัญชาการล้วนเป็นพระโพธิสัตว์"

หยางห้วนบอก "ข้าหาได้ทำเพื่อพวกเขา"

"แล้วท่านทำเพื่อใคร เพื่อท่านผู้บัญชาการหรือ กลัวเขาจะควักกระเป๋าตนเองไปช่วยปัญญาชนอีกหรือ"

หยางห้วนไม่ได้เอ่ยตอบ ถานเหวินเต๋อพลันหัวเราะ สะบัดผ้าอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

"ข้าว่าแล้ว ไม่เสียทีที่เป็นสุหยินของพวกเขา!"

ผ้าส่งเสียงร้องพลางยกเท้าหน้าขึ้น ฝุ่นละอองในฤดูใบไม้ผลิปลิวคลอเคลุ้งขึ้นมา หยางห้วนเอามือเท้าคาง ถึงกับยิ้มด้วยความกระหยิ่มใจออกมาคราหนึ่ง

ฝุ่นละอองและปุยสีขาวในฤดูใบไม้ผลิค่อยๆ ทำให้คนตาพร่ามัว คดีใหญ่ที่ครึกโครมไปทั่วเมืองหลวงของเหลียงเหยวเป็นและราชเลขาธิการสภาขุนนางได้บีบบังคับให้เกิดการประชุมขุนนางขึ้นเป็นครั้งที่สองของรัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสี่ ซึ่งก็คือวันที่ยี่สิบเจ็ดเดือนสองวันนี้

ฮ่องเต้เงินหนึ่งประทับอยู่บนแท่นประทับทองคำ เอามือเท้าคางฟังเจ้าหน้าที่จากกองฎีกาอ่านหนังสือฎีกาคดีเหลียงเหยวเป็นแผนกรมอาญา หนังสือฎีกาฉบับนี้ก่อปรกับสาระสำคัญจากคำให้การของเหลียงเหยวเป็น มีจำนวนตัวอักษรนับหมื่นตัว ต้องใช้เจ้าหน้าที่ของกองฎีกาผลัดเปลี่ยนกัน

ถึงสามคนจึงจะอ่านจบ

ฮ่องเต้เงินหนิงฟังถึงสุดท้ายก็เหนื่อยล้าแล้ว เขาเอามือที่เท้าคางออก
ส่งเสียงเรียกไปทางด้านล่าง "เสนาบดีไป"

ไปอู่หยางขานรับ จากนั้นก็เดินออกจากแถวและคุกเข่าลง
"กระหม่อมอยู่พะยะค่ะ"

"เราจำได้ว่าเหลียงเหว่ยเป็นเป็นจีนชื่อเอนเคอ* ในวันคล้ายวัน
ประสูติไทเฮาในรัชศกเงินหนิงปีที่สี่ เรายังได้พบเขาด้วยตนเอง"

"พะยะค่ะ ฝ่าบาททรงพระปรีชา"

"หิ" ฮ่องเต้เงินหนิงแค้นหัวเราะออกมา "ถ้าปรีชาก็คงไม่ปล่อยให้
เขาพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินที่เจ้อเจียงจนถึงตอนนี้นี้แล้ว" จากนั้นก็โบกมือ
"คันฉวนและปัดทรัพย์ของเขาทั้งสองแห่งที่เจ้อเจียงกับเมืองหลวง"

"พะยะค่ะ"

จากนั้นเหล่าขุนนางก็เปล่งเสียงเอ่ยว่า 'ทรงพระปรีชา' ออกมาพร้อมกัน
หลังจากสิ้นเสียง ไปอู่หยางก็เหยียดกายกล่าวขึ้นอีก "ฝ่าบาท
เหลียงเหว่ยเป็นรับสารภาพแล้ว เรื่องสมคบคิดกับวอไค่วเปิดโรงเกี๊ยว
ส่วนตัว บิดากระหม่อมหาได้รู้เรื่องไม่ อีกทั้งบิดากระหม่อมถูกคุมขังอยู่ที่
สำนักบูรพามาหลายวันแล้ว ทั้งสูงวัยและป่วยหนัก ไม่อาจทนต่อความ
ยากลำบากได้ ยังขอให้ฝ่าบาทโปรดทรงเมตตา"

ฮ่องเต้เงินหนิงบอกว่า "รายงานของสำนักบูรพาเรายังอ่านอยู่"

ไปอู่หยางทนไม่ไหวโขกศีรษะขอความเมตตาอีกครั้ง "ฝ่าบาท...
โปรดทรงเห็นใจในความทุกข์ยากของบิดากระหม่อม"

ฮ่องเต้เงินหนิงฟังคำพูดนี้แล้วก็ใช้ฝ่ามือตบลงบนแท่นประทับ

* เอนเคอ เป็นการจับสอบเป็นกรณีพิเศษในช่วงที่ราชสำนักมีงานสำคัญควรแก่การเฉลิมฉลอง ผู้ที่สอบผ่าน
จะเรียกว่าจีนชื่อเอนเคอ

อย่างแรง "ผู้ตรวจสอบ บันทึกคำพูดประโยคนี้ของเสนาบดีไปเอาไว้!"

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา ทุกคนที่อยู่ด้านล่างของแท่นประทับทองคำต่างคุกเข่าลง

ฮ่องเต้เงินหนึ่งก้มลงมองเหล่าขุนนางพลางบอกว่า "พวกท่านเข้าใจความรู้สึกที่เรามีต่อพวกท่านผิดไป เราไม่เห็นใจในความทุกข์ยากของราชเลขาธิการเมื่อใดกัน เรากำชับชั้นที่ผู้บัญชาการสำนักบูรพาด้วยตนเองว่าไม่อาจปฏิบัติต่อราชบัณฑิตไปอย่างไรมารยาท หากไม่เราจะประหารเขา เราผ่อนผันถึงขั้นนี้แล้ว หากพวกท่านจะให้เราอบความเมตตามากกว่านี้ ก็เท่ากับบังคับให้เราให้ความสำคัญต่อน้ำใจของมนุษย์มากกว่ากฎหมาย"

ไปอู่หยางหมอบร่างแล้วเอ่ยขึ้น "ฝ่าบาทตรัสเช่นนั้น กระหม่อมสมควรตายหมื่นครั้ง"

"ใครสามารถตายได้หมื่นครั้งกันเล่า" ฮ่องเต้เงินหนึ่งยื่นขึ้น "ระยะนี้เราดื่มกินได้น้อยลง ยามค่ำคืนก็ยากจะนอนหลับสนิท ผันถึงปฐมฮ่องเต้ อยู่บ่อยครั้ง ดำเนินไรว่าเมตตาและให้อภัยขุนนางมากเกินไป ทำให้เกิดคดีทุจริตขึ้นทั่วทุกหนแห่ง ความวุ่นวายจากวอไค่ยากจะสงบลงได้ พวกท่านเป็นขุนนางที่เปรียบเสมือนกระดูกต้นแขน* ของเราอย่างแท้จริง แต่เราเรียกพวกท่านว่า 'กระดูกต้นแขน' พวกท่านก็จะบีบบังคับเรา ให้ปฏิบัติต่อขุนนางที่มีความผิดอย่างมีเมตตาให้อภัยได้เช่นนั้นหรือ"

ลมหนาวที่ลอดผ่านประตูห้องพระโรงพัดชุดขุนนางของทุกคนที่คุกเข่าอยู่ปลิวสะบัด ฮ่องเต้เงินหนึ่งเดินกลับไปกลับมาอยู่บนแท่นประทับทองคำพลางเอ่ยขึ้นอีก

"ความร้อนหนาวของผู้เป็นฮ่องเต้พวกท่านไม่ถามไถ่ กลับไปถามไถ่

* กระดูกต้นแขน หมายถึงขุนนางสำคัญที่ช่วยบริหารราชการแผ่นดิน

ถึงคนที่อยู่ในห้องคุมขัง สามหลักปฏิบัติห้าจริยาระหว่างสองदैกับขุนนาง พวกท่านปฏิบัติตามไปจนถึงที่ใดแล้ว!"

เสียงตวาดอย่างเฉียบขาดนี้ทำให้ผู้ตรวจสอบตกใจจนพุกกันวิ่งไปວິหยาງได้แต่ไขกัศรชะอย่างแรง "กระหม่อมรู้ตัวว่าผิดแล้ว กระหม่อม แค้นใจที่ไม่อาจตายในที่นี้"

สองदैเงินหนึ่งบอกว่า "เดิมที่เราคิดจะใส่ชื่อสวมคอท่านหนึ่งวัน แต่เห็นแก่ที่ท่านขอความเมตตาเพื่อบิดา ความกตัญญูไว้ความผิด เรา จะไม่ใส่ชื่อสวมคอท่าน ท่านรีบกลับไปเสีย จัดการคดีเสียงเหวายเป็น ให้เสร็จสิ้น จวนของเสียงเหวายเป็น กรมอาญาไม่ต้องไปตรวจค้นยึดทรัพย์ เราจะสั่งให้องครักษ์สี่ร้อยพร้อมกับกรมอการจัดการเรื่องนี้" เขาพูดจบ ก็กวาดตามองเหล่าขุนนาง "รายงานเรื่องต่อไป"

หลังจากสองदैเงินหนึ่งกริ้ว เจ้าหน้าที่ที่ออกมาทูลรายงานเรื่อง ที่เหลืออยู่ต่างมีท่าทางหวั่นเกรงไม่กล้าพูดอะไรมาก อ่านหนังสือฎีกาจบ ก็พากันกลับเข้าไปในแถว

ตอนใกล้ยามชื่อ* สำนักกิจการฝ่ายในกับออกเล็กประชุม ทุกคน เดินออกจากประตูหอกลองด้วยสีหน้าไม่สู้ดี

หยางหลุนเดินไปข้างหน้าคนเดียวเงียบๆ แม้แต่สหายขุนนางหกหน่วย เรียกเขาก็ไม่ได้ยิน กระทั่งตั้งอิงมาขวางหน้า เขาก็หยุดฝีเท้า

"เจ้าตามมาเพื่ออันใด"

"จื่อซี อย่าแสดงท่าทีเศร้าสร้อยออกมา"

หยางหลุนหัวเราะด้วยความเจ็บปวด "หนังสือฎีกาของเจ้าส่งขึ้นไป

* ยามชื่อ คือช่วงเวลา 09.00 น. ถึง 11.00 น.

เมื่อใด"

"สามวันก่อน"

หยางหลุนก้มมือทูลไปที่ผนังด้านข้าง "ที่แท้เป็นสำนักกิจการฝ่ายใน
กักไว้ หรือฝ่าบาทกักไว้กันแน่"

เติ่งอิงมองมือของหยางหลุนคราหนึ่ง "เวลานี้สำนักกิจการฝ่ายใน
ไม่อาจกักหนังสือฎีกาของข้า เป็นฝ่าบาทที่ไม่ยอมอ่าน"

หยางหลุนเอ่ยขึ้น "ฝ่าบาททรงคิดจะทำอะไรกันแน่"

เติ่งอิงเดินไปข้างหน้าสองก้าว "ที่กรัวนบนแท่นประทับทองคำในวันนี้
ท่านกับได้เข้าไปเข้าใจแล้วหรือยัง"

หยางหลุนยิ้มพลางบอกว่า "ไม่ใช่ตำทูลพวกเรว่าเคราพรชาบัณฑิตไป
มากกว่าเคราพลองแต่หรือ"

"ไม่ใช่เพียงแค่นั้น"

"ข้ารู้!" หยางหลุนมองไปยังบริเวณโดยรอบ "ทั้งยังร่ำร้องต่อ
กรมอากรไม่ให้กรมอาญาไปตรวจค้นยึดจวน กลับเรียกให้กองเงินฝูเหิน
ไปแทน เงินที่ยึดกลับมารวมอากรจะได้สักครึ่งหนึ่งหรือไม่ นโยบายใหม่
ของทางใจดวงเวลาดังแต่ปีที่แล้วจนถึงตอนนี้ ข้ากับท่านอาจารย์
ใกล้จะหมดสิ้นเรี่ยวแรงทั้งกายใจแล้ว เวลานี้ที่นาของสำนักศึกษายัง
ไม่อาจสะสม ข้า..."

หยางหลุนพุดพลางเห็นเติ่งอิงก้มหน้าลง

"ขอภัย ข้าไม่ได้ต่อว่าเจ้า"

"ข้ารู้" เติ่งอิงนิ่งเงียบไปชั่วขณะ "ต้องปล่อยตัวราชบัณฑิตไปแล้วก็
สะสมที่นาของสำนักศึกษาให้จงได้ ท่านรออีกสักสองวันเถิด"

"ฝ่าบาทจะปล่อยตัวท่านอาจารย์หรือ"

"ข้ามีหนทาง แต่จื่อซี ท่านต้องขัดขวางปัญญาชนจากสำนักศึกษา
ที่ด้านหลังหอกทองเหล่านั้ไว้"

หยางหลุนตวาดออกมาว่า "เจ้าคิดว่าข้าไม่อยากหรือ! คนของ
พรรคตงหลินเหล่านั้พาพวกเขาดำทอฟ้าดินอยู่ข้างนอกทุกวัน ดำทอ
จนข้าทนฟังต่อไปไม่ไหวแล้ว"

ขณะที่พูดอยู่นั้นชั้นที่รับใช้ของสำนักกิจการฝ่ายในก็มาหาตั้งอิง
"ท่านผู้บัญชาการ ท่านบรรพชนเจ้ดงานเลี้ยงน้ำชาแล้วขอรับ"

ตั้งอิงหันไปบอกว่า "บอกท่านบรรพชนว่าอีกสักครู่ข้าจะไป"

ชั้นที่รับใช้บอกอีกว่า "ท่านผู้บัญชาการ ท่านต้องเร็วหน่อย
งานเลี้ยงน้ำชาของท่านบรรพชนเกรงว่าไม่อาจล่าช้าได้"

"ข้ารู้แล้ว"

หยางหลุนก้มหน้ามองตั้งอิง "เจ้าถอดหนังคลุมร่างผืนนี้ออกไป
จะได้หรือไม่ ออกจากวงแล้วข้าจะหางานให้เจ้าทำ"

ตั้งอิงยิ้มๆ "ไปเป็นบ่าวรับใช้ที่จวนท่านหรือ"

หยางหลุนตวาดออกมาว่า "เจ้าพูดจาโง่มอะไร"

"ท่านก็รู้ว่าเป็นคำพูดโง่มเช่นกันหรือ"

หยางหลุนนั่งงั้น จากนั้นก็ยอมรับความพ่ายแพ้ เขามองชั้นที่รับใช้
ที่ยังยืนอยู่ข้างหลังตั้งอิงแล้วกล่าวเสียงต่ำ

"เขาจ้องมองเจ้าไปเพื่ออันใด"

ตั้งอิงกล่าวเสียงเถียง "ป้องกันข้ากลับไปยังสำนักบูรพาพระหว่างทาง
ไม่ไปงานเลี้ยงน้ำชา"

หยางหลุนถามขึ้น "สถานการณ์ของเจ้าในเวลานี้อย่างไร ข้าจะช่วยอะไรเจ้า
ได้บ้าง"

เติ้งอิงส่ายหน้า "ท่านไม่เข้าใจเรื่องราวในวัง ช่วยอะไรข้าไม่ได้ ทว่า ข้าในเวลานี้ไม่ลำบากเหมือนตอนเพิ่งเข้าวังแล้ว สำนักบูรพาเป็นที่พึ่งพา ของข้า ขอบขอบคุณที่ตอนนั้นแบกรับแรงกดดันอย่างหนักเพียงคนเดียว ทูลเสนอแนะข้าต่อฝ่าบาท"

หยางหลุนเบิกปากแล้วบอกว่า "พูดเรื่องนี้ไปเพื่ออันใด ในเมื่อ เจ้าเห็นว่าไม่มีเรื่องของข้าแล้ว เช่นนั้นเจ้าก็รีบไปงานเลี้ยงน้ำชาอะไรนั้นเถิด ข้าจะไปห้องทำงานที่สภามหาบัณฑิตแล้ว" เขาพูดจบก็หันกายเดินไปข้างหน้า หลายก้าวแล้วหันกลับมากล่าวกับเติ้งอิงอีก "เติ้งฝูหลิง ข้าไม่สนใจว่า ท่านอาจารย์จะคิดเช่นไร เจ้าคือสหายสนิทและสหายร่วมเรียนของข้า เจ้าไม่เป็นขุนนางก็ไม่มีอะไรไม่ดี แวดวงขุนนางนี้ ข้าหยางหลุนก็อยู่มาจน สะอาดสะอ้านแล้ว แต่ข้ายังไม่อยากพ่ายแพ้ให้แก่เจ้า"

เติ้งอิงยิ้มพลางพยักหน้าแล้วเอ่ยตอบรับ

ทั้งสองเดินแยกกันไปที่ด้านล้างประตูหอกลอง บนกำแพงวังสีแดงเข้ม มีกึ่งกำนของต้นชิงดูประดับด้วยน้ำค้างแข็งเย็นออกมา

'คัมภีร์จวงจื๊อ บทชายชราชาวประมง*' บันทึกไว้ว่า 'ข่งจื๊อไปเที่ยวชม ป่าไม้ที่หนาที่บดุงมานาน จากนั้นก็นั่งพักผ่อนอยู่บนเนินดินที่มีต้นชิงขึ้นอยู่ รอบด้าน บรรดาศิษย์อ่านหนังสือ ข่งจื๊อดีดพิณร้องเพลง'

ดวงตะวันในฤดูใบไม้ผลิพบเจอกับดอกชิงแรกผลิ ช่วงที่ดอกไม้บาน เต็มที่ได้พบปะและร่วมดื่มด้วยกันเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการคบหา กับผู้คน

หยางหลุนเดินอยู่ได้ร่วมเงาต้นชิงพลางทวนนึกถึงตอนที่จางจันซุน

* จวงจื๊อ คือปรมาจารย์แห่งเต๋า ลำดับถัดจากเล่าจื๊อ เป็นผู้สืบทอดและพัฒนาต่อขบถแนวคิดของเล่าจื๊อ แนวคิดของเขาถูกรวบรวมไว้ในหนังสือชื่อเดียวกับเขา นั่นก็คือ 'จวงจื๊อ' ซึ่งบทนี้เป็นการสนทนาปรัชญาชีวิต ระหว่างข่งจื๊อ (ข่งจื๊อ) กับชายชราชาวประมง

ยังอยู่ เขากับเต็งอิงไปกินอาหารเย็นที่เรือนของจางจั้นซุน เต็งอิงพบ
 ขากางเกงขึ้นแล้วลงไปจับปลาในแม่น้ำซุน สายน้ำไหลแรงให้ปลากกระโดด
 น้ำสาตกระเซ็นไปทั่วร่างเขา ตั้งแต่เขาวัวเต็งอิงสุขุมเยือกเย็นอดทนเก่ง
 มือก็แม่นยำ แม้แต่การจับปลาก็ทำได้ดีกว่าเขา บ่อยครั้งที่เขาไม่ได้อะไร
 แต่เต็งอิงมักจะจับปลาได้ตัวสองตัวอยู่เสมอ ปลาที่พวกเขาจับได้จะ
 มอบให้สาวใช้ของเรือนสกุลจางนำไปปรุงเป็นน้ำแกง ทั้งสามคนนั่งอยู่
 ริมแม่น้ำดื่มน้ำแกงพลางพูดคุยเกี่ยวกับเต้า ตอนนั้นอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ
 ที่ศรีภริยามีชีวิตชีวา พวกเขาทั้งคู่ต่างเป็นคนหนุ่มที่ประสบความสำเร็จ
 อนาคตสดใสงดงาม

มาบัดนี้พอเงาต้นชิงทาบพื้น เหยียบลงไปก็ถูกเงามืดของร่างกาย
 บดบัง

หยางหลุนไม่คาดคิดว่าหลังแยกกับเต็งอิงที่ด้านล่างประตูหอกลอง
 ในครั้งนี้ก็แทบจะไม่ได้พบกันอีก กว่าจะได้พูดคุยกันอย่างเต็มที่อีกครั้ง
 ก็เกือบจะถึงฤดูใบไม้ร่วงที่หนาวเย็นของรัชศกเงินหมิงปีที่สิบสี่แล้ว

ทางด้านนี้ กังตันซิงปักอยู่ในแจกัน งานเลี้ยงน้ำชาใกล้จะพร้อมแล้ว
 งานเลี้ยงน้ำชาของสำนักกิจการฝ่ายในกับการประชุมสภาขุนนาง
 ค่อนข้างคล้ายกัน หัวหน้าหน่วยงานต่างๆ ในยี่สิบสี่ที่ทำการทั้งหน่วย
 โรงอาบและหน่วยถ่านฟืนที่ปกติไม่ค่อยมีโอกาสได้พบหารือเฝ้าสนก็จะ
 พากันใช้โอกาสนี้มาชุมนุมและเนื้อผ้ามาแสดงความเคารพต่อเขา

แต่วันนี้เนื่องจากเลิกประชุมขุนนางช้า เหนือเสียนปรนนิบัติสองได้
 ที่ตำหนักหยิ่งซินยังไม่กลับมา เชนฮว่าจึงเอาเนื้อกวางที่นำมามอบให้
 ขึ้นย่างไฟก่อน ถ่านไฟรมเนื้อจนเกิดควันขาวลอยขึ้นมา พอไรยเครื่องเทศ

ลงบนน้ำมัน กลิ่นหอมก็ฟุ้งกระจาย หัวน้ำกองงานพิธีการเจียงพาซ่งอินซิง
มาช่วยจัดงานเลี้ยงด้วย พอซ่งอินซิงเห็นเงินสวากำลังย่างเนื้อก็เอ่ยขึ้น

"วันนี้ไม่กินสิ่งนี้ ท่านไม่ต้องทำแล้ว"

เงินสวามองซ่งอินซิง "เพราะอะไรหรือ"

ซ่งอินซิงก้มลงวางตะเกียบพลางบอกว่า "เพราะมีของดีจะมอบให้ท่าน"

ขณะที่พูดอยู่นั้นเหออี้เสียนกับขันทีตรวจฎีกาของสำนักกิจการฝ่ายใน
หลายคนก็ก้าวเข้ามาพร้อมกัน เหออี้เสียนสูดอากาศด้านในเข้าไปคราหนึ่ง
แล้วเอ่ยขึ้น

"ถ้าจะพูดถึงเรื่องกินก็ยังต้องอาศัยเจ้า"

เงินสวาก้าวเข้าไปประคองแล้วบอกว่า "ซ่งจิ้งปินบอกว่าบ่าวแสดง
ความกตัญญูเสียเปล่า ท่านมีของดีจะมอบให้บ่าว"

เหออี้เสียนเดินไปยังตำแหน่งตรงกลางแล้วนั่งลง ขันทีที่อยู่ด้านล่าง
ต่างลุกขึ้นมาทำความเคารพ เขาจึงโบกมือพลางเอ่ยขึ้น

"พิธีกรรมนิยมแล้ว"

"ทำความเคารพท่านไม่ใช่ธรรมเนียมสูงสุดหรือ"

เหออี้เสียนยิ้มพลางบอกว่า "รอก่อน"

พอกล่าวจบขันทีรับใช้ที่นอกประตูก็เข้ามารายงานว่า "ท่านบรรพชน
ผู้บัญชาการเดินมาแล้วขอรับ"

เหออี้เสียนบอกว่า "เปิดม่านขึ้น เชิญเขาเข้ามา"

เสียงโซ่เหล็กเสียดสีกันดังเข้ามาในห้องด้านใน ทุกคนต่างเงยหน้า
 देखองก้มหน้าเดินผ่านม่านเข้ามา หัวไหล่ยังมีกลิ่นดอกไม้ซึ่งติดอยู่

"มาแล้วหรือ"

देखองค้อมกายทำความเคารพ "ท่านหัวหน้า"

"นั่งลงเถิด"

เด็งอิงนั่งลงที่ปลายโต๊ะ เหลือสี่yenก็กล่าวขึ้นอีก "นั่งอยู่ตรงนั้น"

พวกเขาจะทำความเคารพได้อย่างไร"

เด็งอิงเงยหน้าขึ้น "ข้าไม่รับการทำความเคารพ"

เหลือสี่yenหัวเราะออกมา "เช่นนั้นเจ้าก็ต้องถามพวกเขาดู"

เพ็งจะสิ้นเสียงก็ได้ยินหัวหน้าหน่วยโรงอาบพุทออกมา "คุณเข่า
ทำความเคารพท่านผู้บัญชาการ"

คนทั้งห้องคุกเข่าลงกับพื้น มีเพียงเงินฮว่าที่คิดตามไม่ทันยืนที่มือ
อยู่กับที่ หลังจากตั้งสติได้ก็กลนลานคุกเข่าหมอบลงตาม

เด็งอิงมองเหล่าคนที่ที่คุกเข่าอยู่ เขามือที่มีเขตรวนห้อยลงไปที่ใต้โต๊ะ
ไม่ได้มองเหลือสี่yen "ท่านหัวหน้าอยากจะทำอะไรกับข้าหรือ"

เหลือสี่yenบอกว่า "คนเหล่านี้ผู้บัญชาการเด็งล้วนไม่เห็นอยู่ใน
สายตาระมั่ง" เขาพูดจบก็เอ่ยเสียงสูงขึ้น "พวกเจ้าทำความเคารพได้
ไม่นอบน้อมมากพอ ทำให้เรียบร้อยถูกต้องเสีย โชกศิระชะอีกสามครั้ง"

ทุกคนไม่กล้าฝ่าฝืน ชั่วขณะนั้นเสียงศิระชะโชกพื้นดังขึ้นมาอย่าง
ต่อเนื่อง

เด็งอิงกำมือแน่น "ท่านหัวหน้า..."

"เขาไปแล้ว โชกอีก โชกจนกว่าผู้บัญชาการเด็งจะเห็นพวกเจ้า
อยู่ในสายตาค่อยหยุด!"

เหลือสี่yenดับทเด็งอิง ยกน้ำชาขึ้นมาดื่มคำหนึ่ง

ทุกคนที่นั่งคุกเข่าตัดสินใจอย่างเด็ดขาด พวกเขามีอวาท
บนพื้น ยกไหล่ขึ้นค้อมเอวลงแล้วโชกหน้าผากลงกับพื้น

มีคนโชกที่เดียวก็เห็นโลหิตแล้ว

ในที่สุดเต็งอิงก็เอามือขึ้นมาบนโต๊ะ เคาะแรงๆ คราหนึ่ง "พอแล้ว"
ทุกคนจึงหยุดลง แต่ละคนหน้าผากมีบาดแผล แต่กลับไม่มีใคร
กล้ายกมือขึ้นไปवादคลึง

"ไม่ขอบคุณในความเมตตาหรือ"

"ป่าวทั้งหลายขอขอบคุณท่านผู้บัญชาการ"

"ลูกขึ้นเถิด" เต็งอิงบอก

เหออีเสียนบอกว่า "ผู้บัญชาการเต็งอิงบอกให้พวกเจ้าลุกขึ้น พวกเจ้า
ก็ลุกขึ้นเถิด" เขาพูดจบก็เงยหน้ามองเต็งอิง "หากนำคนเหล่านี้ไป
เปรียบเทียบกับอาจารย์หรือสหายร่วมเรียนในสมัยก่อนของเจ้าย่อม
ไม่อาจเปรียบเทียบได้ แม้แต่สุนัขก็ไม่อาจเปรียบเทียบได้ แต่พวกเขา
ยอมเชื่อฟัง คุณเข้าอยู่ตรงหน้าเจ้า ทั้งยังดูแลปฏิบัติเป็นอย่างดี เทียบกับ
คนที่เจ้าปกป้องเหล่านั้นแล้วดีกว่ามาก เจ้ามองดูสิ่งของที่อยู่บนมือเจ้า
เหล่านั้นแล้วมองดูคนที่อยู่ตรงหน้าเจ้าเหล่านี้ ได้ยินว่าเจ้าถามปัญญาชน
ที่ถูกองครักษ์เสื้อแพรจับตัวที่ถนนตงกงเหล่านั้นว่าอยากเป็นเช่นเดียวกับ
เจ้าหรือ เช่นนั้นวันนี้เจ้าลองมองคนที่อยู่ตรงหน้าเจ้าเหล่านี้ เจ้าอยากให้
พวกเขาเป็นเช่นเดียวกับเจ้าหรือไม่"

เต็งอิงมองไปที่เฉินฮว่า เขาเป็นคนซื่อ เหออีเสียนให้เขาโชกศิระชะ
เขาก็โชกศิระชะตนเองจนวิงเวียนตาลาย เวลานี้ต้องเกาะคนข้างๆ จึงจะยืน
ได้อย่างมั่นคง

"พวกเจ้าออกไปก่อน" เต็งอิงพูดขึ้น

ทุกคนจึงได้ประคองกันเดินออกไปด้านนอก เต็งอิงรอจนคนออกไป
หมดแล้ว จึงลุกขึ้นเดินไปยังเบื้องหน้าเหออีเสียน

"ข้าไม่อยากให้ใครเป็นเช่นเดียวกับข้าแม้แต่คนเดียว เมื่อก่อน

ข้าไม่รู้จักการใช้ชีวิต แต่หลังจากอยู่ในวังไม่กี่ปีมานี้ข้าก็เริ่มเข้าใจ บ่าวไพร่ทั้งหลายใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก คนตายเพื่อเงิน นกตายเพื่ออาหาร แสงทวารพยับสีนส่นตัวไม่มีความผิดอะไรให้พวกษัตริย์ได้ แต่เมื่อใดที่เกินความเหมาะสม การถูกไต่กลับย่อมเป็นเรื่องไม่ช้าก็เร็ว ข้าเคยบอกท่านหัวหน้าแล้วว่าขอเพียงท่านไม่ขัดขวางนโยบายใหม่ในทางใจอีก คิดที่นาของสำนักศึกษาข้าจะแบกรับไว้คนเดียว แต่ข้ามีชีวิตนี้ชีวิตเดียวเท่านั้น หลังจากแบกรับคดีนี้แล้วท่านต้องดูแลตนเอง"

"แท้จริง ไม่มีใครอยากให้เจ้าตายฝ่าบาทเองก็ทรงอยากให้เจ้ามีชีวิตอยู่ เพราะเหตุใดเจ้าต้องแสวงหาความตายให้ได้ ไปฮวนยังอยู่ในห้องคุมขังที่สำนักบูรพาของเจ้า หนังสือฎีกาก็ถูกระงับไว้แล้ว คดีนี้เจ้ายังสามารถไต่สวนใหม่อีกครั้งได้ ไปฮวนได้รับโทษ คดีที่นาของสำนักศึกษาก็ไม่อาจตรวจสอบได้แล้ว เจ้ากับข้าต่างปลอดภัย ฝ่าบาทก็สมปรารถนา เรื่องนี้ทุกคนต่างพึงพอใจกันทั้งนั้น เพราะเหตุใดถึงไม่คิดเช่นนั้น"

เติ่งอิงยิ้มๆ "ฝ่าบาทก็เพียงระงับได้ชั่วคราวเท่านั้น"

"เจ้ากำลังพูดอะไร"

เติ่งอิงกล่าวเสียงเยียบเย็น "เสียงขุนนางยับยั้งได้แต่เสียงราษฎรเล่า"

เหออี้เสียนหนาวยะเยือกขึ้นมาอย่างประหลาด

เติ่งอิงเดินเข้าไปใกล้เขาก็ก้าวหนึ่ง "ท่านหัวหน้าทราบหรือไม่ วันนี้เพราะเหตุใดฝ่าบาทถึงทรงแสดงท่าทางกริ้วต่อเหล่าขุนนางที่แทนประทับทองคำ"

เหออี้เสียนไม่ได้ส่งเสียง

เติ่งอิงก้มศีรษะบอกว่า "ในสายตาของขุนนางฝ่ายพลเรือนเหล่านั้น ความเคารพเลื่อมใสที่มีต่อความประพฤติและคุณธรรมของคนผู้หนึ่ง

เหนือกว่าความเคารพที่มีต่อความสูงศักดิ์ต่ำด้วย ท่านหัวหน้า ในโลกนี้ ไม่แยกแยะชาวตำข้าวคราวได้ ถูกผิดสามารถพลิกเปลี่ยนได้ชั่วคราว ข้าสามารถแบกรับความผิดที่ข้าไม่ได้ทำได้ แต่ทิศทางของหัวใจคนจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง"

"หิ เด็งอิง เจ้าจะมีชีวิตอยู่และเดินไปถึงสิ่งที่เจ้าเรียกว่าหัวใจคนได้หรือ"

เด็งอิงส่ายหน้า "ท่านหัวหน้า ท่านสังหารอาจารย์ผู้มีพระคุณที่ข้าเคารพศุภบิดาผู้ให้กำเนิดส่วนวันนี้ข้าไม่อาจไม่ช่วยท่าน ข้าผู้นี้มีบาปกรรมเต็มตัวนานแล้ว ตายอย่างไรล้วนไม่เกินไป แต่ก็ยังเป็นเช่นคำพูดที่ท่านอาจารย์โจแห่งสำนักศึกษาถงจยาพูดไว้ก่อนตาย...'หวังว่าเลือดเนื้อของข้าเมื่อตกลงสู่พื้นดินจะช่วยปูทางที่ดั่งามให้ชนรุ่นหลัง...หวังว่ากระดูกของข้าจะกลายเป็นต้นไม้คอยปกป้องคุ้มครองชนรุ่นหลัง' แม้ข้าจะกลายเป็นดินเลนกองหนึ่ง ข้าก็ไม่มีวันทรยศต่อคนรุ่นก่อนของข้า"

เหออีเสียนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตบโต๊ะพลางลุกขึ้นแล้วเอ่ยถามดิดๆ กัน "คนรุ่นก่อนหรือ เจ้าเข้าใจว่าเจ้ายังกลับไปเป็นจีนชื่อในตอนนั้นได้อีกหรือ เจ้าคิดจริงๆ หรือว่าฝ่าบาทจะขาดบำพรณินบิตรีบใช้เช่นเจ้าไปไม่ได้ เจ้าคิดจริงๆ หรือว่าราชสำนักฝายในจะไม่ทอดทิ้งเจ้าเพียงแค่นี้"

"มาถึงวันนี้..." เด็งอิงมองสบตาเหออีเสียน "ราชสำนักจะทอดทิ้งข้าหรือไม่ก็ต้องดูว่าข้ายินดีจะทอดทิ้งตัวข้าเองหรือไม่"

เขาพูดจบก็หันกายไปเลิกลำเนา ผู้คนที่รออยู่นอกประตูต่างยืนขึ้น

"ท่านผู้บัญชาการจะไปแล้วหรือขอรับ"

"อืม"

"น้อมส่ง..."

เด็งอิงส่งเสียงดัดบทพวกเขา "ต่อไปอย่าทำความเคารพข้าด้วยการ

หมอบลงเช่นนี้อีก"

"ท่านผู้บัญชาการ พวกเรา..."

เด็งอิงเดินไปข้างหน้าหลายก้าว หันกลับมามองทุกคนแล้วบอกว่า "ทุกคนซึ้งกายเข้าวัง ต่างมีความคิดและความลำบากของตน แต่ไม่ว่าจะยากจนหรือร่ำรวยก็ต้องเห็นว่าตนเองเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ข้าอยู่ในตำแหน่งผู้บัญชาการสำนักบูรพา แต่หาได้แสดงน้ำใจต่อทุกคน ยามนี้จึงไม่กล้าขออะไรมาเกินไปหวังว่าทุกคนจะทำในสิ่งที่ตนปรารถนา เด็งอิงขอคารวะขอบคุณ"

เขาพูดจบก็ประสานมือจะคารวะ แต่กลับถูกคนจุดรั้งไว้

"จะปูทางถอยแทนข้าหรือ"

เด็งอิงตกตะลึง พอเงยหน้าก็เห็นหยางหวนกำลังจับแขนเขาอยู่นางหันไปมองทุกคนแล้วยิ้ม

"อย่าไปฟังเขา คนเราต้องใช้ชีวิตให้ดี กินดีดื่มดี หากรับการคารวะของเขา พวกท่านก็ต้องทุกข์ยากเหมือนเขาแล้ว"

"แม่นางหยาง" ทุกคนหัวเราะพลางเสียดหยามหวน

หยางหวนได้ยินแล้วก็ปล่อยแขนเด็งอิง ยิ้มจนนัยน์ตาโค้ง

"งานเลี้ยงน้ำชาสำนักกิจการฝ่ายใน องค์ชายของพวกเราประทานขนมอบสำหรับกินกับน้ำชามาให้พวกท่าน พวกท่านที่ควรกินก็กิน ที่ควรดื่มก็ดื่ม ข้าจะพาผู้บัญชาการของพวกท่านกลับไปกินอาหารแล้ว" นางพูดพลางจัดเสื่อผ้าให้เด็งอิง "ท่านไม่ได้กินอะไรส่งเดชกระมัง"

"ไม่ได้กิน"

"เช่นนั้นก็ดี ไป ตามข้ากลับไปกินอาหารเถิด"

นางพูดพลางจูงมือเด็งอิงเดินไปทางด้านหลัง เดินไปพลางบอกไป

พลาง "เด็งอิง ต่อไปถ้าข้าไม่อนุญาต ห้ามกล่าวคำพูดโง่งมข้างนอก ห้ามคารวะขอขอบคุณผู้อื่นตามใจชอบได้ยินหรือไม่"

เด็งอิงที่เดินตามอยู่ข้างหลังนางก็เอื่อยยิ้มๆ "ห้วนห้วน เจ้าจะควบคุมข้า เช่นนี้อีกนานเพียงใด"

หยางห้วนหยุดฝีเท้า หันกลับมาเขย่งปลายเท้าขึ้นสบตากับเด็งอิง "ข้าหยางห้วนจะควบคุมท่านไปทั้งชีวิต ท่านตายข้าจะเป็นชื่อเสียงใน ภายหลังของท่าน ท่านมีชีวิตอยู่ข้าจะเป็นทางถอยของท่าน เด็งเสี่ยวอิง ท่านแสวงหาความตายได้เต็มที่ ข้าหยางห้วนอยู่มาอายุเท่านี้แล้วอะไรบ้าง ไม่เคยเห็น"

"ห้วนห้วน ปีนี่เจ้าอายุเท่าใดหรือ"

หยางห้วนสีหน้าบึ้งตึง "เด็งเสี่ยวอิง ห้ามไว้มารยาท"

"อ้อ"

ในคุกของสำนักบูรพาช่วงปลายเดือนสอง หยางห้วนได้เห็นรอยยิ้ม อย่างแท้จริงบนใบหน้าของเด็งอิง

แม้ข้างนอกจะเริ่มมีข่าวลือแพร่สะพัดว่าไปฮ่วนอยู่ในคุกสำนัก ถูกเด็งอิงทรมานจนชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย เสียงตำหนิต่ำทอเด็งอิง อย่างรุนแรงก็ยิ่งดังขึ้นทุกที เดือนที่นอกอารามกว้างจี๋ของพวกเขาลงนั้น ก็ถูกปัญญาชนจากสำนักศึกษาที่โกรธแค้นทุบทำลายจนเสียหายยับเยิน ตอนถานเหวินโตกับเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ได้ยินเรื่องนี้ก็โกรธแค้นจนอยากจะสังหารคน หยางห้วนกลัวพวกเขาเห็นแล้วจะไปทะเลาะวิวาทกับเหล่า ปัญญาชน จึงคิดจะให้คนของร้านชิงปอก่วนมาจัดการเก็บกวาดแทน แต่เด็งอิงกลับไม่ยอม

ผ่านมาหลายวันตั้งอิงกลับไม่โมโหแม้แต่น้อย ยังคงทำอาหารอย่างง่าย ๆ ให้หยางห้วนกิน พอมีเวลารว่างก็จะไปซ่อมแซมข้าวของในลานเรือน

มือเท้าของเขาไม่ค่อยดี ทำงานได้ช้ายิ่ง แต่หลังจากทำเสร็จแล้ว เขาจะล้างมือให้สะอาด พับแขนเสื้อนั่งลงฝั่งตรงข้ามหยางห้วนผ่นหมึกจุ่มพู่กัน

หยางห้วนกำลังเรียบเรียง 'บันทึกการสนทนา' ระหว่างตั้งอิงกับไป่ช้วนในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา พยายามใช้รูปแบบงานเขียนที่ค่อนข้างใกล้เคียงกับปัจจุบันมาจดบันทึกความคิดของบัณฑิตผู้สืบทอดความรู้มาแต่โบราณสองท่านนี้ ตั้งอิงเองก็เริ่มหิบบพู่กันเขียนบทความแล้ว

ทว่าเมื่อเปรียบกับความเยือกเย็นไม่สะทกสะท้านของหยางห้วนแล้ว ก่อนตั้งอิงจรดพู่กันเขาจะเอาแต่อ่านบทความวิพากษ์วิจารณ์ทางการเมืองของหยางหลุนครั้งแล้วครั้งเล่า

หยางห้วนใช้มือประคองใบหน้าพลงถามตั้งอิง "เมื่อก่อนท่านไม่เคยขยับพู่กัน เวลานี้เหตุใดถึงเอาจริงเอาจังเพียงนี้"

ตั้งอิงอมยิ้มตอบนาง "ท่านอาจารย์บอกว่าเขาอยากอ่าน"

หยางห้วนพลิกดูร่างบทความของหยางหลุน "ท่านอาจารย์อยากอ่านที่ท่านเขียน แล้วท่านอ่านงานของพี่ชายข้าเพื่ออันใด"

ตั้งอิงบอก "ข้าไม่ได้เขียนบทความเกี่ยวกับการเมืองมานานยิ่งมือไม้แข็งหมดแล้ว แต่หลายปีมานี้จื้อซียังเขียนยิ่งดี ข้ากลัวว่าหากหลับหูหลับตาเขียนจะทำให้ท่านอาจารย์ผิดหวัง"

หยางห้วนฟังคำพูดนี้จับก็พยักหน้าเสียบๆ "ได้เช่นนั้นท่านก็ตั้งใจอ่านตั้งใจเขียน"

พูดจบก็เก็บบันทึกลงของตนเองขึ้นมา คำถั่วเปลือกแข็งมากำมือหนึ่ง ไปนั่งอยู่ใต้โคมदानหนึ่งแคะเปลือกถั่วอยู่เป็นเพื่อนเต็งอิง

ไปส่วนแสดงความเห็นเกี่ยวกับบทความของเต็งอิงในห้องคุมขัง คนที่ฟังปกติมีเพียงเต็งอิงกับหยางห้วนสองคน

ไปส่วนมีท่าทางเคร่งขรึมและจริงจัง ส่วนเต็งอิงยังคงนอนโน้มถ่อมตน และอ่อนโยน ถึงบทความเหล่านี้ไม่อาจพิมพ์จำหน่าย ทว่าพวกเขาสองคน ยังคงพินิจพิจารณาทุกตัวอักษรในห้องคุมขัง ยามเต็งอิงฟังแล้วได้ข้อคิด ก็จะอมยิ้มแล้วผงกศีรษะ แสลงเทียนอบอุ่นสองตะเกียงใบหน้าเขา ทำให้หยางห้วนรู้สึกผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

ถ้าจะบอกว่าความน้อยเนื้อต่ำใจของหยางห้วนในสมัยราชวงศ์หมิง มาจากความน้อยเนื้อต่ำใจของเต็งอิง เช่นนั้นในตอนที่เต็งอิงค่อยๆ ซ่อมแซมความรู้สึกในใจกล่าวไปแล้วสำหรับหยางห้วนก็นับเป็นเส้นทางของการหลุดพ้นด้วยเช่นกัน

งานเขียนไม่สามารถโกหกได้ เมื่อเต็งอิงหยิบพู่กันขึ้นมาอีกครั้ง บันทึกลงของหยางห้วนก็ไม่ใช่แค่การจดบันทึกอีกต่อไป นางพลิกแพลงใช้รูปแบบการเขียนทุกอย่างในปัจจุบันอย่างคล่องมือ ทั้งอ้างอิง คัดเลือก แสดงความเห็น และทำความเข้าใจ 'แนวคิด' ต่างๆอย่างถ่องแท้ทุกสิ้นกรอง ทักษะของตนเอง นางไม่ได้ไปด้วยความหวาดกลัวต่อ 'กระแสน้ำแห่งประวัติศาสตร์' อีกต่อไป แต่พยายามค้นหากฎเกณฑ์ของกระแสน้ำ ไร้รูปแบบเหล่านี้จากในงานเขียน ซึ่งกฎเกณฑ์เหล่านี้มีเต็งอิงเป็นผู้นำทาง

หยางห้วนกอดเข่ามองคนสองคนสนทนากันใต้โคมไฟ

ไปส่วนมองเต้จึงด้วยความรักใคร่และเมตตา

"ความเข้าใจที่เจ้ามีต่อนโยบายใหม่ทางใต้ไม่ด้อยไปกว่าหยางจื่อซี"

เต้จึงประสานมือคารวะไปส่วน "เป็นเกียรติยิ่งที่ได้ยินคำพูด
ประโยคนี้จากท่านอาจารย์"

ไปส่วนแสดงท่าทีให้เขาไม่ต้องมากพิธี เหยยหน้าขึ้นกล่าวอีก
"รอร่างกายข้าดีกว่านี้อีกหน่อย พวกเจ้ามาที่ห้องหนังสือจนเข้าได้ ข้า
จะหาพื้นที่ให้พวกเจ้าสองคนได้ถกเถียงกันอย่างเต็มที่"

เต้จึงฟังคำพูดนี้แล้วก็ก้มหน้ารับคำ "ขอรับ"

"ข้าไปฟังด้วยได้หรือไม่เจ้าคะ"

หยางห้วนที่อยู่ด้านข้างยกมือขึ้น

ไปส่วนยิ้มแต่ไม่พูด หยางห้วนจึงยกมือขึ้นสูงอีกหน่อย "ท่านอาจารย์ไป
ข้าเองก็พอเข้าใจอยู่บ้าง"

เต้จึงหันมามองหยางห้วนแล้วหันกลับไปมองไปส่วน "ท่านอาจารย์
ชีวิตนี้ของศิษย์มีนางเป็นผู้ควบคุม สถานที่ที่นางไม่อาจไป ศิษย์ก็ไม่กล้า
ไปขอรับ"

ไปส่วนหัวเราะออกมา "ได้ ถึงตอนนั้นแม่นางหยางก็มาด้วยได้"

หยางห้วนยิ้มฉันทาโค้ง ยืนขึ้นแล้วบอกว่า "ท่านอาจารย์ไป
ท่านช่างดียิ่งนัก ท่านนั่งจนเมื่อยแล้วกระมัง หยางเสี่ยวห้วนจะนวดให้ท่าน"

นางว่าแล้วก็เดินมาที่ด้านหลังไปส่วน

ไปส่วนมองหยางห้วนอย่างอัปจนปัญญา "นางหนูผู้นี้ไม่รู้จัก
มารยาทของสตรีเอาเสียเลย"

หยางห้วนเอียงหน้าออกมาครั้งหนึ่ง "แต่ท่านก็ไม่ได้โกรธนี่เจ้าคะ"

"ห้วนห้วน"

หยางห้วนหันมารับคำกับเต็งอิงแล้วหุดศีรษะกลับไป

ไปส่วนยิ้มๆ แล้วเรียกเสียงขมิ้ม "ผู้หูลิง"

"ท่านอาจารย์ ท่านพูดมาเถิด"

"เจ้าให้ข้าได้พบหน้าอวี๋หยางสักครั้งได้หรือไม่"

เต็งอิงบอกว่า "ท่านอาจารย์ออกไปพบเขาเถิด"

ไปส่วนเหยียดกายขึ้นตรง "ฝ่าบาททรงยอมปล่อยข้าออกจากคุกหรือ"

เต็งอิงผงกศีรษะ "คงจะวันสองวันนี้แล้ว ท่านอาจารย์ ในคุกสำนัก
อัปซันยิ่ง ฆาของท่านเวลานี้บวมจนเดินไม่ไหวแล้ว สองวันนี้ท่านอดทน
อีกสักหน่อย ข้าไม่อาจให้ยาบรรเทาอาการแก่ท่าน แต่หลังจากท่าน
กลับจวนไปแล้วจะต้องดูแลรักษาให้ดี"

ไปส่วนกลับส่ายหน้า "ผู้หูลิง"

"ท่านอาจารย์ ท่านอยู่ที่นี้ได้รับความทุกข์ทรมานแล้ว" เขาเอ่ยปาก
ขัดจังหวะคำพูดของไปส่วน "เมื่อท่านออกไปแล้วอย่าพูดอะไรเพื่อข้า"

หยางห้วนพูดอยู่ด้านหลังไปส่วน "ท่านอาจารย์ไป ท่านฟังเขาเถิด
ถ้าท่านไม่ฟังเขา ค็นนี้กลับไปเขาก็นอนหลับไม่สนิทอีก"

ไปส่วนมองเต็งอิงพลางบอกว่า "อาจารย์จะช่วยอะไรเจ้าได้บ้าง"

เต็งอิงบอกว่า "ต่อไปข้าจะลองเขียนบทกวี ถ้าสามารถนำไปให้
ท่านอาจารย์ได้ ยังหวังว่าท่านอาจารย์จะให้คำชี้แนะข้าต่อไป"

"ผู้หูลิงเอ๋ย..."

"ท่านอาจารย์" เต็งอิงขัดจังหวะเขาอีกครั้ง "ศิษย์พยายามเต็มที่แล้ว
จริงๆ และไม่อาจหันหลังกลับได้แล้ว เพียงขอให้ท่านอาจารย์กับจื่อซี
ปลดอดภัย ดำเนินการนโยบายใหม่ในทางใจต่อไปได้ก็พอ" เขาพูดจบ
ก็มองไปที่หยางห้วน "ยังมีเจ้า ห้วนห้วน ไม่ว่าเรื่องอะไรก็อย่าฝืน เจ้า

จะต้องปลอดภัย"

หยางห้วนเสียดตอบรับทันที "ท่านวางใจเถิด"

เพ็ญพุดจบถ่านเหวินเต๋อที่อยู่นอกห้องคุณซังก็ส่งเสียงขึ้นมา "ท่านผู้บัญชาการ ได้ทำหยางมาแล้ว เวลานี้อยู่นอกคุกสำนัก บอกว่าต้องการพบท่าน"

หยางห้วนถาม "เกิดอะไรขึ้นหรือ"

ถ่านเหวินเต๋อบอกว่า "ดูเหมือนสภาพนางจะเกิดเรื่องขึ้นแล้ว"

เติ่งอิงนั่งเงียบไปครู่หนึ่งแล้วจึงลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก

หยางห้วนเองก็ลุกขึ้น ค้อมกายลงไปเก็บบทความที่เขียนด้วยมือของเติ่งอิง

ระหว่างนั้นไปส่วนก็เรียกนาง "แม่นางหยาง"

"ท่านอาจารย์ ท่านพุดมาเถิด"

ไปส่วนบอกว่า "พวกเราต่างเป็นคนที่ไม่อาจไม่ทอดทิ้งเขา หวังว่าเจ้า..."

"ข้าทราบเจ้าค่ะ"

หยางห้วนจัดบทความของเติ่งอิงให้เรียบร้อยแล้วสอดไว้ในอ้อมแขนของตน "พวกท่านก็ไม่ได้ทอดทิ้งเขา พักหลังมานี้เขาเบิกบานใจกว่าแต่ก่อนมาก ท่านวางใจเถิด ไม่ว่าจะทำอะไรขึ้น ศิษย์โง่ของท่านผู้นี้ ข้าจะควบคุมดูแลไปตลอดชีวิต" พุดจบก็หันกายส่งยิ้มให้ไปส่วน "ข้าจะไปควบคุมเขาแล้ว ท่านอาจารย์ไป ท่านพักผ่อนให้ดี"

ในห้องโถงหลักของคุกสำนัก หยางหลุนสีหน้าเคร่งขรึม

เติ่งอิงบอกว่า "ท่านนั่งลงก่อนแล้วค่อย..."

"เจ้าโกลั้จะตายอยู่แล้ว เจ้าให้ข้าคุกเข่าลงโขกศีรษะให้เจ้าเสียเลย
ก็แล้วกัน"

เติ้งอิงฟังแล้วก็ทั้งจืดทั้งจู้ "หยางจื่อซี เหตุใดพอร้อนใจขึ้นมา
ก็พูดจาส่งเดชแล้ว"

หยางหลุนได้แต่แค้นเสียงออกมา พอมองหยางห้วนที่เดินตามหลัง
เติ้งอิงมาคราหนึ่งก็ถามเขาว่า "นางหวาดกลัวหรือไม่"

เติ้งอิงหันหน้าไปก็เห็นหยางห้วนเดินมา นางกล่าวตอบหยางหลุน
แทนว่า "ข้าหวาดกลัวเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่ร้อนใจจนถึงกับแข่งเขา"

หยางหลุนคอแข็ง ตบโต๊ะบอกว่า "นี่มันเวลาอะไรแล้ว เจ้ายังจะ
เถียงอีก!"

เติ้งอิงเอ่ยอย่างประณีประนอม "พอแล้ว ท่านพูดธุระมาเกิด"

หยางหลุนพูดเสียงเคร่ง "เกิดอะไรขึ้นกับท่านอาจารย์กันแน่"

"ไม่ได้เกิดอะไรขึ้น"

"เหตุใดข้างนอกมีคนเล่าลือว่าเขาถูกสำนักบู๊พาราพรมานจนโกลั้จะตาย
แล้วเล่า"

"ให้พวกเขาเล่าลือไปเกิด"

"ไม่อาจเล่าลืออีกต่อไปแล้ว!" หยางหลุนเดินเข้ามาโกลั้เติ้งอิง
อีกก้าวหนึ่ง "วันนี้ตอนเช้าปัญญาชนของสำนักศึกษาเหล่านั้นไปคุกเข่า
ร่ำให้อยู่หน้าจวนสกุลไป ต่อมาผู้เข้าสอบในตรอกซางเหอถนนตงกง
เหล่านั้นก็ตามไปด้วย ข้ากลัวอย่างยิ่งว่าพวกเขาจะเกิดเรื่อง จึงเร่งรีบ
ไปดูสถานการณ์กับจีไหวหยาง ปรากฏว่าปัญญาชนเหล่านั้นไม่ยอมจากไป
ยังคุกเข่าพลงพุดกับพวกเรา ข้ากับจีไหวหยางอยู่ต่อไปไม่ได้จึงต้อง
จากมาก่อน"

เค็งอิงพยักหน้าน้อยๆ "คนของสำนักตรวจการไปแล้วหรือ"

"ไปแล้ว"

"ดี"

"ดีอะไรกัน!" หยางหลุนพูดเสียงดัง "ข้ามาก็เพื่อจะพูดเรื่องนี้กับเจ้า ไปอวี๋หยางได้ให้ความสะดวกแก่คนของสำนักตรวจการเหล่านี้อย่างมาก สำนักกิจการฝ่ายในไม่ปกป้องเจ้า สำนักตรวจการถวายหนังสือฎีกาที่เจ้า ทรมานท่านอาจารย์ ค็นนี่คงจะส่งถึงโต๊ะทรงพระอักษรของฝ่าบาท เกิดอะไรขึ้นกับท่านอาจารย์กันแน่ ที่แท้เจ้าได้ดูแลท่านอาจารย์เป็นอย่างดีหรือไม่!"

"ข้าจะกล้าไม่ดีต่อท่านอาจารย์ได้อย่างไร!" เค็งอิงเองก็เอื่อยเสียงสูงขึ้น จากนั้นก็เอามือโพล่หลังเดินไปหลายก้าวพลางบอกว่า "หยางจื่อซี ท่านเยือกเย็นลงสักหน่อยได้หรือไม่ พิจารณาไปตามเหตุการณ์กับข้า คุณสำนักอัปซัน เดิมที่ท่านอาจารย์ก็ป่วยหนักอยู่แล้ว หลายวันมานี้ข้าก็วอมจนเดินไม่ได้แล้ว ข้าเองก็ร้อนใจ แต่นี่ถือเป็นเรื่องดี เหล่าปัญาชนไปอะอะวืงว้ายก็ถือเป็นเรื่องดี อย่างน้อยก็สามารถบีบคั้นให้ฝ่าบาททรงปล่อยท่านอาจารย์ออกไป จื่อซี เกี่ยวกับคดีของท่านอาจารย์ ข้าได้คัดลอกหนังสือรายงานไว้ฉบับหนึ่ง วันนี้ท่านมาแล้วข้าก็จะมอบให้ท่าน"

"จะให้ข้าทำอะไร"

เค็งอิงบอกว่า "ข้าเป็นห่วง เมื่อใดที่ฝ่าบาททรงลงโทษข้า สำนักกิจการฝ่ายในจะเข้ายึดสำนักบูรพาและปลอมแปลงเอกสารในคดีของท่านอาจารย์ ดังนั้นข้าจึงจะมอบหนังสือรายงานฉบับคัดลอกนี้ให้ท่าน ท่านถือไว้ แต่อย่านุ่มนุ่บามเป็นอันขาด ทั้งยังไม่อาจมอบให้เสนาบดีไปเอาไปใช้ประโยชน์ แต่ช่วยท่านอาจารย์ได้ก็พอ"

หยางหลุนมองเต้อิงเงียบๆ คุ้ใหญ่แล้วจึงบอกว่า "ข้าเข้าใจแล้ว นี่คือการของเจ้ากระมัง"

"ใช่"

หยางหลุนพยักหน้า บีบมือเดินไปมาในห้องโถงหลักคราหนึ่งแล้ว มายืนอยู่ตรงหน้าเต้อิง "เจ้าช่างเก่งกาจจริง"

หยางห้วนตั้งเต้อิงมาที่ด้านหลังตน "พอแล้ว ท่านไม่ต้องต่อว่าเขา แล้วตอนนี้ทางที่ดีท่านกับพวกฉีเหวหยางไปที่จวนสกุลไปด้วยกันอีกครั้ง คอยดูปัญญาชนเหล่านั้น ท่านต่อว่าเต้อิงได้ แต่ถ้าเรื่องนี้เกี่ยวพันไปถึง สำนักกิจการฝ่ายในกับฮ่องเต้ พวกเขาก็จบสิ้นแล้ว!"

"ใช่..." หยางหลุนหันกายมาบอก "ข้าต้องไปกับฉีเหวหยางอีกสักครั้ง" "รีบไปเถิด"

หยางห้วนเดินไปส่งหยางหลุนแล้วย้อนกลับมาอยู่ตรงหน้าเต้อิง เขารับเพลิงโทสะของหยางหลุนมายกหนึ่ง แต่ยังคงยืนอยู่อย่างสงบนิ่ง หยางห้วนมองเขาแล้วก็กล่าวยิ้มๆ "ตอนนี้ท่านอยากไปที่ใด" เต้อิงยิ้ม "ข้าอยากกลับเรือนพักไปนอนสักคืน"

หยางห้วนยกมือเต้อิงขึ้นมา พับแขนเสื้อเขาขึ้นเบาๆ พลางยิ้ม "วิ่ง่วนไปมานานเพียงนี้ ท่านคงจะเหนื่อยแล้วกระมัง"

เต้อิงพยักหน้า "ใช่ ในที่สุดก็ไม่ต้องอับอายขายหน้าแล้ว"

หยางห้วนบีบมือเขาคราหนึ่ง "พูดจาเหลวไหล" นางพูดพลาง เงยหน้าขึ้น "สิ่งที่ท่านรับปากข้าไว้ไม่อาจลืมหรือ"

"ข้ารู้" เขาพูดพลางลูบใบหน้าของหยางห้วน "ข้าจะอายุยืนยาวร้อยปี"

หยางห้วนพยักหน้าแล้วบอกว่า "ยกมือ"

"อะไรหรือ"

"ยกมือขึ้นมา"

ตั้งอึ้งยกมือขึ้นมาตามคำบอก หยางห้วนยื่นมือไปเกี่ยวนิ้วก้อยของ
ตั้งอึ้งไว้

"ยังจำที่ข้าเกี่ยวก้อยกับท่านที่หนานไห้จื่อได้หรือไม่"

ตั้งอึ้งงงัน "จำได้"

"ตั้งอึ้ง ข้าจะไปปรับท่าน ตอนพบข้าอีกครั้งท่านจะต้องเบิกบานใจ
มากขึ้น ถ้าไม่ผิดจากที่คาดการณ์ไว้ ข้าจะไปปรับท่านก่อนเทศกาลจงชีว
เอาเสื้อผ้าสะอาดกับถุงเท้ารองเท้าไปให้ท่าน ทั้งยังมีของกินอร่อยอีก
มากมาย" นางพุดจบกก็ก้มหน้าปลดจี๋หยกผู้หญิงที่เฝ้าตนออกมาขึ้นหนึ่ง
แล้วส่งให้ตั้งอึ้งพลางกล่าวยิ้มๆ "เดิมทีคิดจะทำให้ถูกต้องตามพิธีการ
สักหน่อย แต่ตอนนี้ไม่ทันแล้ว จี๋หยกนี่อยู่เป็นคู่มาโดยตลอด ข้าได้ใช้
ลูกบิดหยกร้อยเพื่อใช้เป็นสิ่งของแทนตัวท่าน แม้ข้าจะมีพี่ชาย มีพี่สาว
มีบิดามารดา แต่ข้าก็ไม่อยากสนใจคำสั่งของบิดามารดา วาจาของแม่สื่อ
ข้าจะตัดสินใจด้วยตนเองด้วยการแต่งให้ท่าน การแต่งงานมีอิสสระรี ท่าน
ก็ตัดสินใจได้เองเช่นกัน หากท่านไม่พอใจ อยากถามความเห็นจาก
อาจารย์ของท่านก็ได้ ข้าจะไม่บังคับท่าน ข้าจะรอสิ่งของยืนยันจากท่าน"

นางพุดจบกก็เอาจี๋หยกวางบนมือตั้งอึ้ง

"เอละ ท่านกลับไปนอนให้สบายสักตื่น ข้าขอตัว"

"ห้วนห้วน" ตั้งอึ้งเรียกนางไว้ "เจ้าไม่กลับเข้าวังกับข้าหรือ"

หยางห้วนหันกลับไปส่ายหน้า "ข้าจะไปจนสกุลไป ตั้งอึ้ง ข้า
ไม่ชอบปัญญาชนเหล่านั้นแม้แต่น้อย แต่ข้าเห็นด้วยกับความคิดของท่าน
และท่านอาจารย์ไป พวกท่านต้องการปกป้องพวกเขา พวกท่าน
ไม่ต้องการเห็นคดีสังหารโหดลงยาครั้งที่สอง ข้าเองก็เช่นกัน"

เต้จึงกลับไปเรือนพักที่ข้างคูน้ำป้องกันวังเพียงลำพัง พอเปิดประตู ก็เห็นหลื่อวี่กำลังถือแปรงขนสัตว์ กิ่งคูกเข้าปิดฝืนอยู่บนเตียงของเขา พอหลื่อวี่หันมาเห็นเต้จึงก็รีบเอ๋ขึ้น

"ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้ว"

เต้จึงมองแปรงขนสัตว์ในมือของเขา "เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่ห้องของข้า"

หลื่อวี่บอกว่า "ท่านไม่ได้กลับมาหลายวันแล้ว ข้าเห็นในห้องท่านมีฝุ่นมากจึงช่วยปัดกวาดให้"

เต้จึงจับมือเขาขึ้นมาดู "ฝ่ามือเป็นอะไร"

หลื่อวี่ตาแดงขึ้นมาทันที "ถูกตี ทว่าท่านกลับมาก็ดีแล้ว ท่านอยู่พวกเขาก็ไม่กล้าข่มเหงข้า"

เต้จึงก้มหน้า "ต่อไปก็สำรวจสักหน่อย มีเรื่องก็ไปหาท่านพ่อบุญธรรมของเจ้า หรือไม่ก็ไปหาเฉินฮั่ว"

หลื่อวี่รีบบอกว่า "ไปหาท่านไม่ได้หรือ"

"ข้า..."

ยังพูดไม่ทันจบเสียงของหูเหียงก็ดังมาจากด้านนอก "ผู้บัญชาการเต้ตั้งอยู่ข้างในหรือไม่"

เต้จึงปล่อยมือหลื่อวี่แล้วขวานรับไปทางด้านนอก "ข้าอยู่"

"เชิญผู้บัญชาการเต้ออกมา"

"ได้"

เต้จึงหันกายเดินออกจากประตูห้อง หูเหียงพาคนของสำนักกิจการฝ่ายในมายืนอยู่ที่หน้าประตู พอเห็นเต้จึงก็กล่าวขึ้น

"ฝ่าบาทมีรับสั่งให้พาเจ้าไปที่ตำหนักหยิ่งซิน"

เติ้งอิงพยักหน้า "ข้าถามสักประโยคได้หรือไม่"

"ถามมา"

"ฝ่าบาทมีพระราชโองการปล่อยตัวราชบัณฑิตไปแล้วหรือยัง"

หูเซียงหัวเราะเยาะหยันออกมา "ว่าอย่างไร ผู้บัญชาการเติ้งคาดเดาได้ว่าตนเองจะตายแล้วหรือ"

เติ้งอิงเงยหน้าขึ้นพูดตรงๆ "ชั้นที่ตรวจฎีกาหูโปรดตอบ"

หูเซียงเดินมายังเบื้องหน้าเติ้งอิง "ปล่อยตัวแล้ว พวกเรามาพาเจ้าไปรับโทษเมื่อพระพักตร์ บนร่างเจ้ามีของเหล่านี้อยู่แล้ว พวกเราก็จะไม่มัดเจ้า เจ้าทำตัวให้เรียบร้อยเสียแล้วเดินตามมาเถิด"

เติ้งอิงฟังคำพูดประโยคนี้จบก็เผยรอยยิ้มออกมาจางๆ แล้วก้มหน้ารับคำ "ได้"

หูเซียงมองสีหน้าท่าทางของเขา ไม่เข้าใจอย่างยิ่ง "ความตายมาถึงตรงหน้าแล้วเจ้ายังจะยิ้มอีก ท่านบรรพชนบอกแล้วว่าการนี้ไม่มีใครช่วยเจ้า"

เติ้งอิงกล่าวเสียงเรียบ "นั่นเป็นเพราะข้าแสวงหาความเมตตาที่ได้รับ ความเมตตา" เขาพูดพลางเงยหน้าขึ้น มองหูเซียงอย่างไม่สะทกสะท้าน ห้วนเกรง "ชั้นที่ตรวจฎีกาหู พาข้าไปเถิด"

หูเซียงไร้คำพูดจะได้ตอบ ได้แต่เอ่ยเสียงเย็นชา "ได้ พาตัวไป"

เติ้งอิงเห็นผู้คนมากมายอยู่ที่นอกตำหนักหย่งชิน บางคนเคยคบหา ทักทายกัน บางคนเขาเพิ่งเคยพบเป็นครั้งแรก

จีเหิน หัวหน้าผู้ตรวจการฝ่ายซ้ายสำนักตรวจการยืนอยู่บนหน้ามุข มองเติ้งอิงเดินขึ้นมาทีละก้าว

ที่ตำหนักหย่งชินแม้แต่เสียงนกร้องก็ไม่ได้ยิน แต่เสียงไซ้ตรวน

กระทบกับชั้นบันไดกลับชัดเจนยิ่ง

ทุกคนในที่นี้ต่างมองไปที่เตียงอิง บางคนยกมูมปากอย่างห้ามไม่อยู่
ฤดูใบไม้ผลิของรัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสี่ หลังจากต่อสู้กับชั้นที่
มายาวนานสิบกว่าปี ในที่สุดเหล่าปัญญาชนที่ผิวหนังอ่อนนุ่มกระดูก
เปราะบางก็เข้าใจว่าตนชนะกระดานหนึ่งแล้ว

จี้เหรินกล่าวกับเตียงอิงว่า "ได้ยินว่าเจ้าเคยเป็นจิ้นซื่อ เป็นศิษย์ของ
ราชเลขาธิการไป"

"ใช่"

จี้เหรินบอกว่า "ตอบแทนบุญคุณด้วยการนรคุณยอมอยู่ได้ไม่นาน"
เตียงอิงมองจี้เหริน "เตียงอิงได้รับคำสอนจากหัวหน้าผู้ตรวจการแล้ว"
จี้เหรินคิดไม่ถึงว่าเตียงอิงจะมีท่าทีอ่อนบน้อมโอนอ่อนผ่อนตามเช่นนั้น
จึงไร้คำพูดไปชั่วขณะ แต่ผู้ตรวจการที่เหลืออีกหลายคนต่างมองเขา
เขาจำต้องเอ่ยปากอีก

"เมื่อมาถึงวันนี้เจ้ายังกล้าพองถึงเพียงนี้!"

เตียงอิงเงยหน้าขึ้น "ข้าล้าพองอย่างไรหรือ"

จี้เหรินนิ่งอึ้ง

เตียงอิงหันกายไป "ข้ารู้ว่าหัวหน้าผู้ตรวจการกำลังกังวลเรื่องอะไร
ขอท่านโปรดวางใจ ข้ารู้ตัวดีว่าผิดไม่อาจให้อภัย จะไม่แก้ตัวต่อพระพักตร์
ฝ่าบาท"

ผู้ตรวจการหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ข้างหลังจี้เหรินบอกว่า "เจ้าจะไม่แก้ตัว
เบื้องพระพักตร์ แต่เมื่อเข้าสู่กระบวนการสามตุลาการแล้ว ใครกล้าได้สวนเจ้า
อย่างเที่ยงธรรม"

เตียงอิงชะงักฝีเท้า

คนผู้นั้นก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่งแล้วกล่าวต่อ "ราชเลขาธิการไปยื่นฎีกากล่าวโทษเจ้า บัดนี้ยังถูกเจ้ากดขี่บีบคั้นจนขาทั้งสองข้างเดินไม่ได้ เจ้าหน้าที่สำนักบูรพาสอบสวนการลับในเมืองหลวง แทรกแซงเข้าไปทุกช่องทาง ขุนนางทุกคนตกอยู่ในอันตราย ในสามตุลาการขอเพียงมีคนที่ซื่อสัตย์เที่ยงตรง เกรงว่ายังไม่ถึงห้องโถงที่ทำการเจ้าคงต้องประสบภัยพิบัติเสียก่อน"

เติ้งอิงกำมือ หันกายกลับมามองจีเหรินและคนอื่นๆ

"แล้วพวกท่านจะให้ข้าทำอะไร"

ทุกคนไร้คำพูด

เติ้งอิงไอลอกมาที่หนึ่ง "ฆ่าตัวตายหรือ"

จีเหรินยกมือปราบคนที่อยู่ข้างหลัง เงยหน้ามองเติ้งอิงแล้วบอกว่า "ไม่มีใครกล่าวคำพูดเช่นนั้นกับเจ้า"

เติ้งอิงถามว่า "ได้เท่าที่หลายเชื่อนั่นใน 'กฎหมายต้าหมิง' หรือไม่"

จีเหรินพยักหน้า "ย่อมเชื่อนั่น"

"ถ้าเชื่อนั่นก็ไม่ต้องพูดอะไรอีก พูดมากย่อมมีข้อผิดพลาดมาก ข้าจะมอบนอมต่อมตบรับการไต่สวน ให้ความเคารพต่อ 'กฎหมายต้าหมิง' และขอให้ได้เท่าที่หลายรักษาดำรงไว้"

เขาพูดจบก็ไม่หันหน้ามาอีก เดินตรงเข้าประตูด้านหน้าไป

ผู้ตรวจการหนุ่มที่อยู่ข้างหลังจีเหรินถามเสียงเบา "ท่านหัวหน้า ครั้งนี้สามารถโค่นล้มสำนักบูรพาได้จริงๆ หรือ"

จีเหรินส่ายหน้า "เจ้าได้ยินคำพูดประโยคสุดท้ายของเขาหรือไม่"

"อะไรหรือครับ"

"มอบนอมต่อมตบรับการไต่สวน ให้ความเคารพต่อ 'กฎหมาย

ดำหิมะ " เขาพูดพลางถอนหายใจคราหนึ่งแล้วก็หันหน้าบอกว่า "นี่ไม่ใช่คำพูดที่ควรพูดออกจากปากผู้บัญชาการสำนักบูรพา"

ในตรอกชอกชอยของถนนใหญ่ที่ประตูพู่เจิง พ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ที่ปกติขายมะพร้าวได้ส่วยต่างถูกเบียดเสียดจนมาอยู่ที่ปากตรอก

เมื่อทำการค้าไม่ได้แล้วก็วางหาบลงเสียส่วนตนเองถือขามนึ่งยongๆ ที่ปากตรอกกินไปพลางมองข้างในตรอกไปพลาง หยางหลุนพลิกกายลงจากหลังม้าที่หน้าปากตรอก ส่วนฉีไหวหยางลุกขึ้นจากหาบขายได้ส่วยก้าวออกมาต้อนรับ

"คนของสำนักตรวจการเข้าวังแล้ว"

หยางหลุนตึงบังเหียนม้าไว้ "คนของสำนักตรวจการคนใด"

ฉีไหวหยางบอกว่า "หัวหน้าผู้ตรวจการ"

"นี่จะไม่ให้เขามีชีวิตอยู่แล้วหรือ"

เขาพูดจบก็เดินตรงเข้าไปในตรอก ฉีไหวหยางเดินตามไปพลางเอ่ยว่า "เวลานี้ทางที่ดีท่านควรเข้าวัง ฝ่าบาทอาจทรงสอบถามสภาขุนนางได้ตลอดเวลา"

หยางหลุนก็หัวเราะยิ่ง "สอบถามสภาขุนนางก็ต้องให้เสนาบดีไปของพวกท่านพูด ข้าพูดไม่ออก"

ฉีไหวหยางจำต้องวิ่งตามไปหลายก้าว "แต่ท่านก็ต้องอยู่เบื้องพระพักตร์เวลานี้เป็นเช่นนี้แล้ว ไม่แน่ว่าอาจพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินได้ทุกเมื่อ"

"ไม่อาจคำนึงถึงอะไรได้แล้ว วันนี้ปัญญาชนของสำนักศึกษาเหล่านี้พลิกฟ้าพลิกแผ่นดินได้แล้ว!"

ขณะที่ทั้งสองพูดกันก็เดินมาถึงหน้าประตูจวนของไป๋ฮ่วนแล้ว

เหล่าปัญญาชนที่มีใจมู่อี้เป็นผู้นำคุกเข้าอยู่หน้าประตูเต็มไปด้วยหมด
ใจมู่อี้เพิ่งถูกสำนักบูรพาโบยไปยี่สิบไม้ ยามนี้ใบหน้าซีดขาว
ได้ปัญญาชนของสำนักศึกษาอุชานหลายคนช่วยประคองจึงแจ้งใจคุกเข้า
อยู่ได้ ในหมู่ผู้คนราชบัณฑิตเก๋ากองอาลักษณ์ที่เคยห้ามปรามปัญญาชน
ที่ถนนตงกงผู้นั้นก็คุกเข้าอยู่ฝั่งตรงข้ามกับใจมู่อี้ พยายามเกลี้ยกล่อม
ด้วยความเศร้าใจ

"อีกไม่ถึงเจ็ดวันก็จะเข้าที่ว่าการขุนเทียนแล้ว ยามนี้พวกเจ้าควร
อ่านหนังสือเตรียมตัวสอบ จะมารวมตัวกันอะอะโวยวายที่นี่ไปเพื่ออันใด
ราชบัณฑิตไปเห็นอกเห็นใจปัญญาชน แต่ไหนแต่ไรรักและให้ความสำคัญ
ต่อพวกเจ้า วันนี้เห็นพวกเจ้าเป็นเช่นนี้จะต้องปวดใจเป็นแน่..."

หยางหลุนยืนอยู่นอกฝูงชนมองราชบัณฑิตเก๋ากองอาลักษณ์ที่
สวมใส่เสื้อผ้าเรียบง่ายผู้นั้น รู้สึกเศร้าใจอย่างยิ่ง

ฉีไหวหยางบอกว่า "เงินอึ้งซิว ราชบัณฑิตเก๋ากองอาลักษณ์ผู้นี้
เกษียณมาหลายปีแล้ว ครอบครัวยังวันยังลำบาก แต่ยามไปบรรยาย
ในสำนักศึกษาส่วนตัวกลับไม่รับเงิน เมื่อปีก่อนบุตรสาวล้มป่วย เพื่อหน้าตา
ไม่ยอมไปขอเฝ้าที่ร้านยาและไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากสหายร่วมงาน
เกือบทำให้บุตรสาวป่วยตาย ผู้คนต่างบอกว่าเขาเสียสติไปแล้ว..."

"เขาเพียงดีต่อปัญญาชนเท่านั้น" หยางหลุนกล่าวคำพูดประโยคนี้จบ
ก็หัวเราะออกมา "ท่านว่าความดีเลวของคนผู้หนึ่งต้องทำอย่างไรจึงจะ
มองเห็นได้ชัดเจน"

ฉีไหวหยางบอกว่า "ความเศร้าใจของท่านค่อนข้างแปลกประหลาด
อยู่บ้าง"

หยางหลุนไม่ได้ตอบ

เสมียนศาลของกรมอาญาคนหนึ่งเร่งรุดมาจากปากตรอก วิ่งมายัง
เบื้องหน้าฉีไหวหยาง "ได้เท่าทั้งสอง ในวังมีข่าวแล้วขอรับ"

"พูดมา"

"ฝ่าบาทมีรับสั่งให้กองเงินผู้เหนือเอาตัวผู้บัญชาการตั้งไปแล้ว
ทั้งยังมีพระราชโองการปล่อยตัวราชเลขาธิการไปออกจากคุกสำนัก"

หยางหลุนถามขึ้น "เพราะเหตุใดเป็นกองเงินผู้เหนือเอาตัวไป
กรมอาญาเล่า"

"ได้เท่าอย่าเพิ่งร้อนใจ ได้ยินข่าวที่ส่งมาจากข้างในบอกว่าเพราะ
พัวพันกับคดีสำนักศึกษา กรมอาญาจะร่วมพิจารณาคดีด้วยขอรับ"

หยางหลุนหันไปคว้าแขนฉีไหวหยางไว้ "ฉีไหวหยาง ข้าขอบอกท่าน
นี่เป็นคดีสำนักศึกษาของทางโจว กรมอาญาก็จะร่วมพิจารณาคดีด้วย
กรมอาญาไม่อาจหลบเลี่ยงข้า พຽນนี้ข้าจะเขียนฎีกาถวายฝ่าบาท"

ฉีไหวหยางบอกว่า "ได้ ข้าทราบแล้ว ข้าเองก็อยากช่วยเขา ข้าจะ
หาทางประนีประนอมกับได้เท่าเสนาบดี ตอนนี้เป็นเช่นนี้แล้ว ภาระ
เร่งด่วนในเวลานี้คือต้องเกลี้ยกล่อมปัญญาชนเหล่านี้ให้จากไป"

ขณะที่พูดอยู่นั้นเสมียนศาลอีกคนก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา
"ได้เท่า คนขององค์กรกษัตริย์เสียแพрмаแล้ว! ที่เอามาด้วยล้วนเป็นเชือกมัดคน"

หยางหลุนรีบยื่นมือไปผลักฝูงชนออกไป จากนั้นก็เดินไปยังหน้า
ประตูจวน เหยียบขึ้นไปบนบันไดประตูแล้วยกแขนขึ้นกล่าวเสียงดัง

"พวกเจ้าจะเอาอย่างไรถึงจะยอมแยกย้ายกันไป"

โจวผู้เฒ่าเงยหน้าขึ้นกล่าวกับหยางหลุนว่า "สวรรค์ปิดกั้นการรับฟัง
ช่องใต้ไธเมตตารธรรม!"

หยางหลุนก็มลมองเขา เขามีอไฟล์หลังถามว่า "ข้าขอถามพวกเจ้า

สวรรค์ปิดกั้นการรับฟังอย่างไรหรือ" เขาพูดจบก็คว่ำร่างโจวมู่ขึ้นมาจากพื้น "พวกเจ้าคุกเข่าอยู่ที่นี่ก็เพียงพอต่อการให้ฝ่าบาทลงโทษสำนักบูรพา ข้าขอบอกพวกเจ้า เดี๋ยวนี้ผู้บัญชาการสำนักบูรพาถูกฝ่าบาทสั่งจำคุกแล้ว ราชเลขาธิการไปก็ได้รับพระเมตตาอภัยโทษแล้ว ไม่นานก็จะกลับมาที่จวน ความปรารถนาของพวกเจ้าได้รับการตอบสนองแล้ว ลูกขึ้นมาและแยกย้ายกันไปได้แล้วกระมัง!"

โจวมู่ถามว่า "ได้เท่าหยาง ท่านไม่รู้หรือ เดี๋ยวนี้เป็นเพียงสุนัขรับใช้ของสำนักกิจการฝ่ายใน ต่อให้ฝ่าบาททรงลงโทษเขาแล้ว ภัยจากชั้นที่จะยุติลงเพียงเท่านั้นหรือ"

หยางหลุนกำลังจะเอ่ยปาก แต่กลับได้ยินเสียงหยางหวนดังมาจากด้านหลัง "ไม่อาจยุติได้!"

หยางหลุนตกตะลึง พอหันไปก็เห็นหยางหวนเบียดฝูงชนเข้ามาแล้ว ผมของนางและเครื่องประดับดูยิ่งใหญ่ ทำทางดูเหน็ดเหนื่อยยิ่ง ใช้มือข้างหนึ่งกดหัวไหล่ที่ถูกเบียดจนเจ็บ เดินมาถึงหน้าประตูจวนอย่างชวนเซเล็กน้อย

"ข้าขอบอกพวกท่าน ต่อให้วันนี้ยุติลงได้อีกหลายสิบปีให้หลังก็ยังคงฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้อีก"

โจวมู่บอกว่า "เจ้าเป็นเพียงสตรีผู้หนึ่ง มาพูดจาไร้สาระตามถนนได้อย่างไร"

หยางหวนหันหน้าไปถาม "ท่านอายุเท่าไร เพิ่งยี่สิบปีเองกระมัง ต่อให้เป็นราชเลขาธิการไปก็ไม่เคยลำพองตนถึงกับวิพากษ์วิจารณ์สังคมและการเมืองของอาณาจักรด้าหมิง พวกท่านยังไม่ได้เป็นขุนนาง คิดว่าเขียนหนังสือเพียงไม่กี่ปี รวมชุมนุมเพียงไม่กี่ครั้งก็มองเห็นโชคชะตาของ

观鹤笔记 4
Guan He Bi Ji 4

ลำนำนู่หรงเคียงกระเรียน 4
ทอวี่เต็ง เขียน
พริกหอม แปล

จำนวน 352 หน้า
ราคา 429 บาท

Published originally under the title of 《观鹤笔记》 (Guan He Bi Ji) Vol.04
Author © 她与灯 (Ta Yu Deng)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3401-9

ภาพประกอบ 茵蒔织花
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ช่องเด็สวรรณคดี... และพระราชโองการปลอมก็ปรากฏ

'เต็งอิง' ต้องเผชิญกับการตัดสินใจครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต
เมื่อเขาเลือกสารภาพว่าร่วมมือปลอมแปลง
พระราชโองการก่อนสวรรคตกับกลุ่มชนที่
เพื่อปกป้องสภานาง และให้ 'องค์ชายอิหลาง'
ได้ขึ้นครองราชย์อย่างสง่าผ่าเผย

ครั้งนี้ 'หัวใจของความเป็นปราชญ์' ที่เขารักเขามาทั้งชีวิตกำลังถูกทดสอบ
แต่สิ่งเดียวที่เขาไม่อาจจะทิ้ง... คือสตรีผู้พลิกชะตาชีวิตของเขา

'หยางห้วน' ที่ล่วงรู้อนาคตเข้าใจดีว่านี่คือหนทางที่เขาเลือก
นางจึงตัดสินใจช่วยให้เขาบรรลุปณิธาน และพร้อมปกป้องเขาจากความตาย
เพื่อที่นางกับเขาจะได้ครองคู่กันในอนาคต
ชั่วชีวิตนี้ไม่ว่ายาวหรือสั้น นางจะต้องอยู่เคียงข้างเขาแน่นอน!

เมื่อแผ่นดินต้าหมิงกำลังเปลี่ยนผ่าน
เมื่อประวัติศาสตร์กำลังถูกเขียนขึ้นใหม่
ความรักของพวกเขาก็เป็นดังแสงสว่างนำทาง
หรือจะต้องดับสูญไปพร้อมกาลเวลา

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกัวรัท

ISBN 978-616-06-3401-9

9 786160 634019

ราคา 429 บาท